

ИФТОРИ МОҲИ РАМАЗОН

إفطار شهر رمضان

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

Муаллиф: Абдушарифи Боқизода

2009 - 1430

islamhouse.com

إفطار شهر رمضان

« باللغة الطاجيكية »

مؤلف : عبد الشريف باقي زادة

2009 - 1430

islamhouse.com

ИФТОРИ МОҲИ РАМАЗОН

Яке аз суннатҳои моҳи Рамазон барвақт ифтор намудан аст. Паёмбар (с) мефармояд: *«То замоне, ки мардум барвақт ифтор менамоянд, дар хайру хубӣ ҳастанд»*. Муттафақун алайҳ аст.

Таъчил намудан дар ифтор ва пеш аз намоз кушодани рӯза аз суннатҳои Расули Худо (с) мебошад. Барои рӯзадор хуб аст, ки бо хурмои тоза (рутаб) ва агар муяссар набошад, бо хурмои хушк (тамп) ифтор намояд. Агар он ҳам муяссар нагардад, бо об ва ё ҳар мева ва нӯшобаи дигаре ифтор намояд.

Аз Анас (р) ривоят шудааст, ки: *«Расули Худо (с) пеш аз он ки намози шомро бихонад, бо чанд хурмои тозае ифтор мекард. Агар хурмои тозае пайдо намешуд, бо чанд хурмои хушк ва агар он ҳам пайдо намешуд, бо чӯрбаи обе ифтор мекард»*. Сунани Абудовуд, 2356. Сунани Тирмизӣ, 696.

Баробари фурӯ нишастани офтоб кушодани рӯза мустаҳаб ва ба таъхир андохтани он макрӯҳ мебошад.

Аз Паёмбар (с) тавсияҳои зиёде дар таъчили ифтор ворид гардидааст. Саҳобагони киром ва бузургони дин ҳама ба ин суннати Расули Худо (с) амал кардаанд.

Умар (р) дар даврони хилофати худ ба амирону коргузоронаш менавишт, ки: *«Дар бораи ифторатон ба ифрот роҳ надихед ва намозатонро то чашмак задани ситораҳо ба таъхир наандозед»*.

Муҷоҳид мегӯяд: *«Ман вақте ифтори Ибни Умар (р)-ро меовардам, аз мардум шарм медоштам ва рӯи онро менӯшондам»*.

Алӣ (р) ба Ибни Нубоҳ мегуфт: *Офтоб нишаст? Ў мегуфт: Шитоб нақун. Боз мепурсид: Офтоб нишаст? Ҳамин, ки мегуфт: Оре, дарҳол ифтор мекард, он гоҳ фаромада, намози шомро мегузошт.*

Дуъои ифтор

Аз Расули Худо (с) дуъоҳое ба ҳангоми ифтор ривоят шудааст, ки шахси рӯзадор хуб аст рӯзаашро бо баракоти онҳо пурбор намояд. Ибни Умар (р) мегӯяд, вақте Паёмбар (с) ифтор мекард, мефармуд: **«Заҳабаззамаъу вабталлатил ӯрук ва сабатал аҷру ин шоаллоҳ»**, *(Ташнагӣ аз байн рафт, рағҳо сероб шуданд ва ин шоаллоҳ, аҷр ҳам собит шуд)*. Сунани Абудовуд, 2357. Мустандраки Ҳоким, 1576, ҷ. 2, с.

Аз он Ҳазрат (с) боз ривоят шудааст, ки мегуфт: **«Дуъои рӯзадор ҳангоми ифтор (рад карда намешавад): Аллоҳумма иннӣ асъялука бираҳматика-л-латӣ васиъат кулла шайъин ан тағфира лӣ зунубӣ»**, *(Худоё, Туро ба он раҳматат, ки тамоми чизро фаро гирифтааст, мепурсам, ки гуноҳонамро барояммағфират намой)*. Сунани Ибни Моҷа, 1753. Мустандраки Ҳоким, 1575, ҷ. 2, с.

Ҳамчунин ривоят шудааст, ки Паёмбар (с) ҳангоми ифтор мегуфт:

«Аллоҳумма лака сумту ва ғало ризқиқа афтарту», *(Худоё, барои Ту рӯза доштам ва бар ризқи Ту ифтор менамоям)*. Сунани Абудовуд, 2358.

Расули Худо (с) агар дар хонаи касе ифтор мекард, барои соҳиби таъом ва аҳли он хона дуъо мекард: **«Афтара ӯиндакуму-с-соимун ва акала таъомакумул аброр ва саллат ғалайкумул малоика»** *(Ҳамеша дар назди шумо рӯзадорон ифтор намоянд, таъоматонро*

*некон ва покон бихӯранд ва бар шумо фариштагон
дуруд фиристанд) Сунани Абудовуд 3854.*